

tens Mening vent ud, vilde jeg sige, at Præsterne skulde indtage Degnernes Stilling i Henseende til Lønning, og Degnene indtage Præsternes Stilling. Det forekommer mig da, at Honoraret blev bestemt paa den rette Maade. (Udbrydelse) Ja jeg hører nok, at disse Lantr ikke vinde Indgang her, det havde jeg heller ikke ventet, men de Herrer faae nu at tilgive mig, at jeg fremsætter dem, som de staa for mig. Det kunde dog være, at der er Nogle, som ere enige med mig, og selv om jeg staar ene idag, kan det være, at denne Lanke ad Aare kan vinde et Flertal for sig. Jeg haaber, at det bestandig vil gaa fremad, som jeg tænker, og derfor fremsætter jeg Lanken ved alle Leiligheder, for at saa Mange kunne slutte sig til den som muligt. — Hermed er udtalt, hvad jeg har fundet mig foranlediget til at udtale ved denne Leilighed, og jeg skal slutte med det, hvormed jeg begynder, nemlig at tilraade, at ingen af Parterne, saaledes som Sagen nu staar, gjør nogen sær Anstrengelse for at faae denne Sag tilendebragt, thi den ligger ikke i sin Helhed for i en saadan Skikkelse, at jeg med nogen sær Begjærlighed skulde se den tilendebragt. Maa jeg til Slutning udtale, at det er umuligt for mig at se, at der ved den opnaas Andet end det, som for Præsterne selv kan være et Gode navnlig for de mindre Lønnede, naar man tager fra de Bellønnede og lægger over til de Mindrelønnede. Derfor Befolkningen ser jeg ikke det allermindeste Nyttige eller Gode ved denne Ordning. Man siger nok: ja, men det andet Lovforslag, der ligger for, Præstekaldelsesloven, knytter sig nær hertil, og jeg veed, at den høitærede Kultusminister har sagt, at saalænge vi ikke vedtage denne Lov, faae vi ikke Præstekaldelsesloven. Men jeg vil, hvad dette angaar, sige den ærede Minister, at jeg haaber, at han ikke skal blive længe paa sin Plads; og jeg haaber, at der skal komme en Anden og indtage hans Plads, en Mand, som vil være ganske anderledes liberal overfor denne Sag, end den nuværende Minister. Dette være sagt uden nogenformelt Fornærmelse mod den ærede Kultusminister, men den ærede Kultusminister vil nok forstaa, at vi behandle ham her i Salen som Minister — udenfor som Menneske. Inden jeg slutter, vil jeg give den ærede Minister et Raad. Jeg hørte i Suleferien, at man fra en vis Side havde gjort sig Umage for at gjøre et stort Nummer ud af denne Sag, ja endog saa at man kunde vente en Opløsning paa denne Sag. Jeg skal ikke negte, at jeg søler mig fristet til at raade den ærede Minister til, saafremt han ønsker at sætte sit Navn under denne Lov, da at lade os faae en Opløsning paa den. Dersom den ærede Minister tror, at de Lanter, som vi have om denne Sags Ordning, ikke have Flertal i Folket, er det fuldstændigt rigtigt, at den høitærede Minister forvisser sig derom. Jeg vil sige den ærede Minister, at for mit Vedkommende ønsker jeg det gjærne, ja baade for hans og min Skyld; thi jeg

er vis paa, at den ærede Minister vil være saa liberal, at naar vi skulde komme tilbage igjen, og det maatte vise sig, at Valgene ere gaaede den ærede Minister imod, han da gaar fuldstændigt med os eller ogsaa gaar sin Vej. Saa sit man en Ende paa denne Sag, som Alle beklage har en saa lang Historie uden at være bleven ført til Ende. Dette være sagt i al Venstabelighed; men jeg er fattet paa, at, hvis denne Sag ikke tilendebringes, som Ministeren ønsker, saa faae vi den kjønne Befæd, at vi skulle gaa hjem til Folket, og Folket skal da dømme os og Ministeren imellem. Hermed skal jeg slutte.

Casse: Det er en fuldstændig urigtig Ytring af den ærede Rigsdagsmand, der nu havde Ordet, at jeg igaar havde rettet nogenformelt Bebrejdelse mod Flertallets Ordfører i Anledning af hans Stilling til Beslutningen af 27de Marts 1871. Det er fuldstændig urigtigt, og jeg tror, at det vel maa tillades mig at bede det ærede Medlem ikke tage mig det ilde op, at jeg giver ham det Raad, at han, før han fremkommer med Ytringer angaaende faktiske Forhold mellem de forskjellige Rigsdagsmænd her, vil se sig vel for, om det, han siger, er stemmende med Sandheden eller ikke. Der var flere Ytringer, som der kunde være Grund til at komme ind paa i Anledning af det mildest talt besynderlige Foredrag, som vi nu have hørt af det ærede Medlem, men jeg skal ganske vist ikke røre det Mindste ved noget af det, og det navnlig af den Grund, at det ærede Medlem ønskede beparet et Spørgsmaal, og idet han fremstillede dette Spørgsmaal, tilstrækkelig viste, at Spørgsmaalet selv stod i nøie Forbindelse med hele den Maade, hvorpaa det ærede Medlem nu har talt. Det var et Spørgsmaal, knyttet til Betragtningen af, at Præsterne ikke vare stillede som andre Embedsmænd, idet han fremstillede sit Spørgsmaal paa den etendommelige naive Maade: hvorved Præsterne udmærke sig i deres Forhold og Embedsvirkomhed fremfor andre Embedsmænd.

Gud: Da igaar det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Th. Kruse) endnu havde Ordet Kl. 5 $\frac{1}{2}$, tror jeg at kunne have Grund til at formode, at han vilde blive den sidste Taler i Mødet, og jeg troede, at jeg var berettiget til at forlade det, fordi jeg skulde i et Aftenmøde i et Udvalg og der skulde forhandle en Gjenstand, som først var kommen mig ihænde under selve Folkethingsmødet og følgelig endnu Kl. 5 $\frac{1}{2}$ ikke af mig var gennemset. Jeg var altsaa uafbrudt og fuldt optaget i Thingets Tjeneste. Smidlertid fik den ærede Ordfører senere Ordet, og fremkom da ogsaa med forskellige Bemærkninger i Anledning af det, som jeg havde ytret, forskellige Bemærkninger, som jeg forsaavidt beklager ikke at have hørt med egne Øren, som jeg